

סיכום לפרק "בתולה נשאת"

סוכם כי בעצם "טענת הבתולים", אם הבעל טוען שלא נמצאה אשתו בתולה הרי הוא נאמן, אלא אם כן יש בידי האשה ראיות המוכיחות שאין טענתו נכונה. אולם כאשר יש טענות שונות בדבר הדרך בה איכדה האשה את בתוליה, כאשר הבעל טוען שהיה הדבר על ידי זנות או לפחות היתה בכך הטעיה, ואילו האשה טוענת שהמעשה אירע באופן אחר, הרי כל עוד אין הוכחות כידי הבעל נאמנת האשה בטענתה.

כשם שסומכים בענין זה על נאמנותה של האשה כן סומכים עליה לענין יוחסין כאשר היא מעידה שנבעלה לאדם שאינו פוסל אותה לכהונה, וכן לגבי כשרותו של הולד שהרתה כשלא היתה נשואה. אמנם החמירו חכמים בדיני יוחסין ובפרט כאשר אין האשה יודעת למי נבעלה שאז יש צורך ברוב כפול (של רוב כשרים במקום שנבעלה, ורוב כשרים במקום שיצאו משם) כדי להכשיר אותה ואת ולדה.

חכמים קבעו ימים מסוימים לנישואין משום ששקדו הן על תקנת בנות ישראל שתהא שמחת החתונה כראוי להן, והן על תקנת הנישואין שאם יתגלה חשש איסור לא יהא הבעל צריך להמתין למושב בית דין. אף לדורות, כאשר נקבעים ימי החתונה בכל אחד מימות החול (ובכלל זה ביום הששי, ואין אומרים שיש איסור לבעול בעילה ראשונה בשבת) יש להקפיד שיהא הדבר באופן שיישמרו טעמי תקנות אלה. מאחר שיש בשמחת החתונה גם קדושה וגם ברכה תקנו שש ברכות מיוחדות הנאמרות בכל מקום וזמן שיש בו שמחת נישואין.

לגבי הגדרת הבתולה לענין כתובה, קבעו חכמים כי אשה שלא נישאה (להוציא מי שנישאה, אף שלא נבעלה) ואשר בתוליה קיימים בפועל (להוציא מוכת עץ) היא הקרויה בתולה לענין זה. סתם אשה שלא נישאה יש לה חזקת בתולים, אלא אם כן נתגיירה או נשתחררה מעבדות או נפדתה מן השבי בהיותה יותר מבת שלש שנים.